

Arrest

nr. 159 822 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 januari 1992.

Op 9 maart 2012 huwt de verzoekende partij in Tunesië met haar partner die de Belgische nationaliteit bezit, mevrouw F.B.A.

Op 4 februari 2013 dient de verzoekende partij vanuit Tunesië een visumaanvraag in van een gezinslid van een Belg in het kader van gezinshereniging. Op 17 mei 2013 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 1 augustus 2013 dient de verzoekende partij vanuit Tunesië opnieuw een visumaanvraag in van een gezinslid van een Belg in het kader van gezinshereniging. Deze aanvraag wordt definitief geweigerd op 16 januari 2014.

Op 23 oktober 2014 krijgt de verzoekende partij een C-visum, geldig voor één maand.

Op 16 januari 2015 dient de verzoekende partij in België een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/01/2015 werd ingediend door:

<i>Naam: R.(...)</i>	<i>Voornaam: A.(...)</i>	<i>Nationaliteit: Tunesië</i>
<i>Geboortedatum: 16.01.1992</i>	<i>Geboorteplaats: Sousse</i>	<i>Rr: (...)</i>
<i>Verblijvende te (...)</i>		

*om de volgende reden geweigerd:*3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor: CM Waas en Dender te Temse, Attest van arbeidsongeschiktheid van 10/02/2014 tot 14/07/2014 van dd 5/11/2014, Attest van betaling van de werkloosheidsuitkering 08/2014 tot 10/2014 van het ACV van Temse dd 5/11/2014, Loonbrieven van weekcontracten van S.(...) Interim bij C.(...)F.(...)B.(...), Loonbrieven van weekcontracten van S.(...) Intérim bij de F.(...)P.(...)F.(...), Loonbrieven van weekcontracten V.(...) Intérim, Overeenkomsten voor uitzendarbeid van S.(...) B.(...)nv voor de F.(...)P.(...)F.(...) van november, december 2014 en januari 2015, Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij C.(...) P.(...) vanaf 27/04/2015 (+uurrooster), een brief van het gemeentebestuur Waasmunster met de aanstelling van deeltijdse schoonmaakster G.(...)B.(...)C.(...) dd 8/05/2015, Uittreksel van het College van Waasmunster met de aanstelling op 20/04/2015.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt niet dat deze voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat van stabiele bestaansmiddelen niet kan gesproken worden. In het recente verleden blijkt de referentiepersoon intérim tewerkgesteld te zijn geweest, dit was met week- of dagcontracten waardoor het inkomen per maand zeer sterk kon verschillen. Uit de voorgelegde documenten blijkt ook niet dat, wanneer de referentiepersoon niet de kans had om te werken, zij bijkomend werkloosheidsuitkering kreeg. Dit was, overeenkomstig de voorgelegde documenten, enkel zo voor oktober 2014. Welk inkomen ze uit de recentelijk bekomen contracten bij C.(...) P.(...) en bij de G.(...)B.(...)C.(...) genereert is niet duidelijk, gezien daarvan geen loonfiches bij de aanvraag steken. Het is zelfs niet duidelijk in hoeverre deze twee contracten daadwerkelijk gecombineerd worden met elkaar. Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat, alhoewel de referentiepersoon met enige regelmaat over bestaansmiddelen kan beschikken, deze niet als stabiel kunnen omschreven worden door de aard van de tewerkstelling, nl. interimtewerkstelling via verschillende interimkantoren en voor verschillende werkgevers, en nadien twee contracten waarvan niet duidelijk is welke het inkomen ter beschikking is.

Op basis van de voorgelegde loonfiches kan naar het verleden toe niet worden vastgesteld dat het stabiel en voldoende was en van het heden niet worden vastgesteld of het voldoende is overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig, er kan immers aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet worden vastgesteld over welke bestaansmiddelen de Belgische referentiepersoon heden beschikt, dus is er niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, waardoor de berekening van welke bestaansmiddelen er dan wel zouden moeten zijn, overbodig is.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Geput uit de schending van artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing bevestigt dat verzoeker n.a.v. zijn aanvraag art. 40bis & ter Vw. als bewijs van bestaansmiddelen van zijn Belgische echtgenote ondermeer heeft voorgelegd : " Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij C.(...) P.(...) vanaf 27/04/2015 (+ uurrooster), een brief van het gemeentebestuur Waasmunster met de aanstelling van deeltijdse schoonmaakster G.(...)B.(...)C.(...) dd. 8/05/2015, Uittreksel van het College van Waasmunster met de aanstelling op 20/04/2015 ";

aangezien dienaangaande deze twee contracten de bestreden beslissing stelt : " Het is zelfs niet duidelijk in hoeverre deze twee contracten daadwerkelijk gecombineerd worden met elkaar " én " twee contracten waarvan niet duidelijk is welke het inkomen ter beschikking is ";

aangezien de bestreden beslissing verder stelt dat " Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren ";

dat echter enerzijds bij de deeltijds arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij C.(...) P.(...) een uurrooster was gevoegd én anderzijds uit de brief en het aanstellingsbesluit van de gemeente Waasmunster blijkt dat de echtgenote van verzoeker vastbenoemd werd als deeltijdse schoonmaakster;

dat alleen al uit de combinatie van de gegevens dat het twee deeltijdse én vaste (niet-tijdelijke!) contracten betrof, kon afgeleid worden dat het niet anders kan dat deze tewerkstellingen met elkaar 'accorderen' zoniet had de echtgenote van verzoekster onmogelijk deze contracten kunnen bekomen, laat staan deze contracten willen ondertekenen omdat ze voor haar praktisch (qua uurrooster) gezien onuitvoerbaar waren;

dat aan verzoeker nooit werd gevraagd om zijn aanvraag te actualiseren aan de hand van loonfiches van zijn echtgenote m.b.t. de beide voormelde tewerkstellingen; dat verzoeker bij deze de recente loonfiches van zijn echtgenote m.b.t. de beide voormelde tewerkstellingen voegt onder stuk 3 én 4 waaruit ten overvloede blijkt dat zij stabiele en toereikende inkomsten heeft om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België ten laste van de openbare overheden zou vallen (waar dit trouwens tot op heden sinds de binnenkomst van verzoeker op 31.10.14 GEENZINS gebeurd is, meer nog verzoeker doet er alles aan – zie stuk 2 – om zelf ten spoedigste over eigen inkomsten uit tewerkstelling te kunnen beschikken);

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 06.07.15 dan ook niet alleen artikel 40bis & ter Vreemdelingenwet schendt doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat – volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten daar dit gebaseerd is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden”

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,*
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat uit de combinatie van gegevens dat het twee deeltijdse én vaste contracten betrof, kon afgeleid worden dat het niet anders kan dan dat deze tewerkstellingen met elkaar “accorderen”.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder het volgende gelden.

In casu heeft verzoekende partij op 23.07.2014 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als echtgenoot van een Belg. Er werd haar bij het indienen van de aanvraag verzocht binnen de drie maanden bepaalde stukken voor te leggen, met name ‘bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen, bewijs van geldige ziekteverzekering’.

Als bewijs van toereikende en stabiele bestaansmiddelen legde verzoekende partij de volgende documenten voor :

- Attest van arbeidsongeschiktheid van 10/02/2014 tot 14/07/2014 van d.d. 5/11/2014,*
- Attest van betaling van de werkloosheidsuitkering 08/2014 tot 10/2014 van het ACV van Temse dd 5/11/2014,*
- loonbrieven van weekcontracten van S.(...) Interim bij C.(...)F.(...)B.(...),*
- loonbrieven van weekcontracten van S.(...) Interim bij de F.(...)P.(...)F.(...),*
- loonbrieven van weekcontracten V.(...) Interim,*
- Overeenkomsten voor uitzendarbeid van S.(...) B.(...) nv voor de F.(...)P.(...)F.(...) van november, december 2014 en januari 2015,*
- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij C.(...)P.(...) vanaf 27/04/2015 (+uurrooster),*
- een brief van het gemeentebestuur Waasmunster met de aanstelling van deeltijdse schoonmaakster G.(...)B.(...)C.(...) d.d. 8/05/2015,*
- Uittreksel van het College van Waasmunster met de aanstelling op 20/04/2015.*

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu geheel terecht geoordeeld dat niet werd aangetoond dat voldaan is aan de financiële voorwaarde in hoofde van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing is geheel terecht als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon volgende documenten voor: CM Waas en Dender te Temse, Attest van arbeidsongeschiktheid van 10/02/2014 tot 14/07/2014 van d.d. 5/11/2014, Attest van betaling van de werkloosheidsuitkering 08/2014 tot 10/2014 van het ACV van Temse dd 5/11/2014, loonbrieven van weekcontracten van S.(...) Interim bij C.(...)F.(...)B.(...), loonbrieven van weekcontracten van S.(...) Interim bij de F.(...)P.(...)F.(...), loonbrieven van weekcontracten V.(...) Interim, Overeenkomsten voor uitzendarbeid van S.(...) B.(...) nv voor de F.(...)P.(...)F.(...)van november, december 2014 en januari 2015, Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij C.(...)P.(...) vanaf 27/04/2015 (+uurrooster), een brief van het gemeentebestuur Waasmunster met de aanstelling van deeltijdse schoonmaakster G.(...)B.(...)C.(...) d.d. 8/05/2015, Uittreksel van het College van Waasmunster met de aanstelling op 20/04/2015. Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt niet dat deze voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat van stabiele bestaansmiddelen niet kan gesproken worden. In het recente verleden blijkt de referentiepersoon interim tewerkgesteld te zijn geweest, dit was met week- of dagcontracten waardoor het inkomen per maand zeer sterk kon verschillen. Uit de voorgelegde documenten blijkt ook niet dat, wanneer de referentiepersoon niet de kans had om te werken, zij bijkomend werkloosheidsuitkering kreeg. Dit was, overeenkomstig de voorgelegde documenten, enkel zo voor oktober 2014. Welk inkomen ze uit de recentelijk bekomen contracten bij C.(...)P.(...) en bij G.(...)B.(...)C.(...) genereert is niet duidelijk, gezien daarvan geen loonfiches bij de aanvraag steken. Het is zelfs niet duidelijk in hoeverre deze twee contracten daadwerkelijk gecombineerd worden met elkaar. Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat, alhoewel de referentiepersoon met enige regelmaat over bestaansmiddelen kan beschikken, deze niet als stabiel kunnen omschreven worden door de aard van de tewerkstelling, nl. interimtewerkstelling via verschillende interimkantoren en voor verschillende werkgevers, en nadien twee contracten waarvan niet duidelijk is welke het inkomen ter beschikking is. Op basis van de voorgelegde loonfiches kan naar het verleden toe niet worden vastgesteld dat het stabiel en voldoende was en van het heden niet worden vastgesteld of het voldoende is overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig, er kan immers aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet worden vastgesteld over welke bestaansmiddelen de Belgische referentiepersoon heden beschikt, dus is er niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, waardoor de berekening van welke bestaansmiddelen er dan wel zouden moeten zijn! overbodig is. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Uit de contracten en het schrijven van de G.(...)B.(...)C.(...) kan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet afleiden welke inkomsten de referentiepersoon genereert uit deze tewerkstellingen.

Verzoekende partij houdt voor dat haar nooit gevraagd is om haar aanvraag te actualiseren en voegt thans de loonfiches m.b.t. de tewerkstellingen bij C.(...)P.(...) en bij de G.(...)B.(...)C.(...) te Waasmunster.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het aan de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient, toekomt om aan te tonen dat hij aan de wettelijke vereisten voldoet, alsook dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De verwerende partij laat gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert dat verzoekster de mogelijkheid moet hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen, hetgeen zij kon doen bij haar aanvraag.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat het aan verzoeker zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van zijn verblijfsaanvraag; alsmede dat hij niet dienstig kan betwisten dat zij de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te leggen aan de gemachtigde.

Terwijl het de verzoekende partij vrij staat om op basis van de thans voorgelegde loonfiches een nieuwe aanvraag in te dienen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen volkomen, en kunnen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing bevat zowel juridische als feitelijke overwegingen. De verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing wordt genomen in uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, naar artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. De feitelijke overwegingen zijn de verwijzingen naar de verscheidene documenten die de verzoekende partij heeft neergelegd en de bespreking van deze documenten door de verwerende partij. Daarnaast wordt er gesteld dat er geen stabiele bestaansmiddelen zijn en dat de verwerende partij geen behoefteanalyse moet uitvoeren omdat er niet kan worden vastgesteld over welke bestaansmiddelen de Belgische referentiepersoon heden beschikt. In de feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat het legaal verblijf in België is verstreken.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in haren hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het middel, voor zover het betrekking heeft op artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de formele motiveringsplicht, is ongegrond.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het raam van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft immers een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij beroept zich aldus op artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, met name in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat de Belgische referentiepersoon tot voor kort enkel werk had via interim-contracten, en dat deze niet als stabiel kunnen worden beschouwd. Zij stelt ook dat de Belgische referentiepersoon geen loonbrieven heeft neergelegd in het kader van de recente (deeltijdse) contracten. De verwerende partij stelt dat zij niet kan weten of de twee deeltijdse jobs met elkaar te combineren zijn en dat er geen inkomsten bekend zijn voor deze tewerkstellingen. De verwerende partij concludeert dat de Belgische referentiepersoon met enige regelmaat over bestaansmiddelen kan beschikken, maar dat deze niet als stabiel kunnen worden beschouwd.

Uit onderzoek van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten had neergelegd bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie d.d. 16 januari 2015:

- Overeenkomst uitzendarbeid met S. Interim voor periode 5 tot 9 januari 2015
- Overeenkomst uitzendarbeid met S. Interim voor 25 december 2014
- Overeenkomst uitzendarbeid met S. Interim voor periode 16 tot 18 december 2014
- Overeenkomst uitzendarbeid met S. Interim voor periode 8 tot 12 december 2014
- Overeenkomst uitzendarbeid met S. Interim voor periode 1 tot 5 december 2014
- Overeenkomst uitzendarbeid met S. Interim voor periode 24 tot 28 november 2014
- Loonbrief S. Interim voor periode 22 tot 28 december 2014 bij F.P.F ten belope van 73,96 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 15 tot 21 december 2014 bij F.P.F ten belope van 240,07 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 8 tot 14 december 2014 bij F.P.F ten belope van 368,83 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 1 tot 7 december 2014 bij F.P.F ten belope van 400,12 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 24 tot 30 november 2014 bij F.P.F ten belope van 409,72 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 17 tot 23 november 2014 bij F.P.F ten belope van 400,12 euro

- Loonbrief S. Interim voor periode 10 tot 16 november 2014 bij F.P.F ten belope van 385,95 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 3 tot 9 november 2014 bij F.P.F. ten belope van 400,12 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 13 tot 19 oktober 2014 bij C.F.B. ten belope van 273,02 euro
- Attest betalingen werkloosheid voor augustus, september en oktober 2014 ten belope van 2627,67 euro
- Attest arbeidsongeschiktheid Christelijke Mutualiteiten voor periode 10 februari 2014 tot 14 juli 2014
- Attest ziektekostenverzekering Christelijke Mutualiteiten voor verzoekende partij als persoon ten laste van de Belgische referentiepersoon *d.d.* 5 november 2014
- Bewijs behoorlijke huisvesting Temse *d.d.* 5 november 2014
- Huurcontract *d.d.* 28 december 2012
- Paspoort verzoekende partij
- Huwelijksakte *d.d.* 9 maart 2012

De verzoekende partij heeft haar aanvraag op 13 mei 2015 geactualiseerd en heeft volgende documenten neergelegd:

- Loonbrief V. Interim voor periode 23 februari 2015 tot 1 maart 2015 ten belope van 25 euro
- Loonbrief V. Interim voor periode 23 februari 2015 tot 1 maart 2015 ten belope van 348,75 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 26 januari 2015 tot 1 februari 2015 ten belope van 408,02 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 19 tot 25 januari 2015 ten belope van 317,35 euro
- Loonbrief S. Interim voor periode 29 december 2014 tot 4 januari 2015 ten belope van 73,96 euro
- Benoeming tot schoonmaakster bij G.B.C. in Waasmunster *d.d.* 20 april 2015, te beginnen op 1 mei 2015
- Overeenkomst van onbepaalde duur met C.P. *d.d.* 27 april 2015 met uurrooster

In casu betwist de verzoekende partij dat haar partner, de Belgische referentiepersoon, de twee recente deeltijdse contracten niet zou kunnen combineren en legt volgende stukken neer om deze bewering te staven:

- Loonbrief mei 2015 bij gemeente Waasmunster ten belope van 838,09 euro
- Loonbrief juni 2015 bij gemeente Waasmunster ten belope van 828,28 euro
- Loonbrief mei 2015 bij C.P. ten belope van 572,76 euro
- Loonbrief juni 2015 bij C.P. ten belope van 296,69 euro

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat het contract bij C.P. bedoeld is om 12 uur per week te werken op een werf in Sint-Niklaas, terwijl de benoeming door Waasmunster geldt voor 19 werkuren per week. Uit het uurrooster van de betrekking bij C.P. blijkt dat deze 12 uren worden verdeeld door van maandag tot vrijdag te werken van 11 uur 30 tot 13 uur 30 en op woensdag van 9 uur 30 tot 13 uur 30. Bij de benoeming door Waasmunster wordt er echter gewag gemaakt dat de Belgische referentiepersoon geen probleem heeft met “*de vroege werkuren*”. Daarnaast geeft de Belgische referentiepersoon niet aan hoe zij zich zou verplaatsen tussen beide tewerkstellingen. Rekening houdend met de “*vroege werkuren*” bij de ene betrekking, het uurrooster van de andere betrekking en de afstand tussen Waasmunster en Sint-Niklaas, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich op basis van de stukken van het administratief dossier afvraagt of beide betrekkingen te combineren zijn. Voorts gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt: “*Welk inkomen ze uit de recentelijk bekomen contracten bij C.(...)P.(...) en bij G.(...)B.(...)C.(...) genereert is niet duidelijk, gezien daarvan geen loonfiches bij de aanvraag steken.*”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De loonbrieven van mei en juni 2015 zijn ter kennis gebracht na het nemen van de bestreden beslissing, waardoor de verwerende partij hier geen rekening mee kon houden. Hetzelfde geldt voor de documenten die de verzoekende partij neerlegt om te staven dat zij zelf naar werk zoekt. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad herhaalt nogmaals dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij niet gevraagd werd om haar aanvraag te actualiseren. De Raad wijst erop dat de bewijslast *in casu* bij de verzoekende partij ligt. De voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moeten voldaan zijn om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie te verkrijgen, en de bewijslast hiervan ligt in de eerste plaats bij

de verzoekende partij. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet: "Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen (...)" en uit artikel 50, §2, 6° en 7° van het Vreemdelingenbesluit:

"§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

(...)

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;

7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De Raad beklemtoont dat evenzeer de verzoekende partij toekomt de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag te vervolledigen. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat de gemachtigde er toe gehouden was om bijkomende stukken op te vragen nu de bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan bij de verzoekende partij ligt.

Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij haar aanvraag reeds op 13 mei 2015 heeft geactualiseerd. Toen heeft de verzoekende partij de deeltijdse betrekkingen van de Belgische referentiepersoon aan de verwerende partij ter kennis gebracht. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name dat de referentiepersoon dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit, dat duidelijk aangeeft dat de bewijslast bij de verzoekende partij ligt, kon de verzoekende partij redelijkerwijze verwachten dat ze de loonbrieven die met voormelde contracten samengaan had dienen voor te leggen of minstens aan de verwerende partij had dienen te laten weten waarom ze geen loonbrieven kon voorleggen. *In casu* heeft ze nagelaten dit te doen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om haar aanvraag van een verblijfskaart te ondersteunen.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Er wordt niet aangetoond dat de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen

komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij voert geen gegrond middel aan. Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS